

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : 'Εν 'Αθήναις και ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20. — 'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 30.
 ΑΓΓΕΛΙΑΙ : ἄπαξ ἢ δις, λ. 40, τρίς ἕως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἕτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. 10.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

— ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 4, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμορος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος. —

ΒΟΥΛΗ

Παρασκευή — 19 Νοεμβρίου.

Ἡ Κυρία μετὰ τὸν τοκετὸν ἡσυχάζει· παίρνει τὸν ζυμόν της εἰς νομοσχέδια, προσφερόμενα ἐναλλάξ ὑπὸ τοῦ κ. Τρικούπη, Καλλιγᾶ, καὶ Λομβάρδου.

Φαίνεται ὅτι ἡ ἐπιρροή τῶν συγκεντρωτικῶν τάσεων, τὰς ὁποίας ὁ κ. Τρικούπης ὑποδηλοῖ ἐν τῷ νομοσχεδίῳ περὶ ἐπιβολῆς δημοτικῆς φόρου ἐν Βόλῳ, ἐπεκτείνεται καὶ μέχρι τοῦ τρόπου τῆς ψηφίσεως τῶν νομοσχεδίων ὑπὸ τῶν μελῶν τῆς συμπολιτεύσεως. Διότι μόνη ἡ χεὶρ τοῦ Ζέγγελη ὑψομένη καθ' ἑκάστην ἀνάγνωσιν ἄρθρου ἀντιπροσωπεύει τὸ φρόνημα τῶν λοιπῶν.

Μεθ' ὃ ὁ κ. Πρόεδρος ἐκφωνεῖ : Ἡ βουλή παρεδέχθη.

Στεφανίδης. Κύριοι, ἡ λέξις Βόλος ἔχει ἓνα Δήμαρχον, καὶ πεντήκοντα χωρία κτλ.

Ἐντυπώσεις :

Κοντεύω νὰ πιστεύσω ὅτι ὁ κ. Δελιγιάννης ἐξασκεῖ γοητείαν Μακράκη ἐπὶ τῶν ἐπτά του.

Ὅταν ὁμιλῇ, εἶναι κρεμασμένοι ἀπὸ τὸ στόμα του, καὶ ὅταν πάλιν τολμήσουν νὰ τοῦ ὁμιλήσουν ἄλλοι, εἶναι ἔτοιμοι νὰ κρεμάσουν τοὺς τολμηκτίας.

Ὁ Δημητρακάκης εἶναι ἐπὶ τοῦ Βήματος, ἔτοιμος νὰ βουήξῃ· ἐξάφνα βλέπει τὸν Δελιγιάννην χωροῦντα πρὸς τὸ Βῆμα· ὁ θρασὺς βουλευτὴς Λακεδαιμόνος σπεύδει νὰ καταβῇ κατασχυμμένος, διότι ὀλίγον ἔλειψε νὰ ὑποκλέψῃ τὴν σειρὰν τοῦ λόγου τοῦ Κυρίου του, καὶ φεύγει ὡς νὰ ἀπῆρξετο νὰ αὐτοκτονήσῃ.

Τὸ μὴ περαιτέρω τῆς πολιτικῆς ἀφοσιώσεως.

Μία φουστανέλα ἐξ Εὐβοίας, δυστυχῆς, δυστυχιστάτη, ἐρωτόληπτος τοῦ ὑπουργείου τῶν Ναυτικῶν ἀπὸ καταβολῆς Βουλῆς, περιπλανᾶται πάντοτε ἀπὸ τῆς ἀρχῆς μέχρι τέλους ἐκάστης συνεδριάσεως κατὰ μῆκος τοῦ ὀπισθεν τοῦ προεδρείου διαδρόμου μὲ ὀλην τὴν ἀκηδῖαν τῆς ἀπελπισίας. Ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς παρουσίας συνόδου μέχρι σήμερον, καὶ κατὰ τὰς θορυβώδεστερας βουλευτικὰς τρικυμίας, καὶ κατὰ τὰς ἐμβοιθεστερας πολιτικὰς συζητήσεις, ὅστις ἐνθυμείτο νὰ στρέψῃ ἐκεῖ τὸ βλέμμα του, θὰ διέκρινε τὴν φουστανέλαν, μὲ τὸ ἀπαρηγόρητον σουλιτσο της, ὡς νασαγὸν ἐξοκείλασαν ἐπὶ τῆς ἀκτῆς μακρὰν τῶν τρελλῶν κυμάτων—τῶν συναδέλφων του.

Τὸ κενὸν θεωρεῖον τῶν Κυριῶν μοῦ ἐνθυμίζει τὴν Κυρίαν Ροζοῦ, πρὸς ἣν ἔχω καθῆκον νὰ ὑποβάλλω παράπονα, ἀλλ' εὐώδη παράπονα, καθ' ὃ ἐξεληθόντα ἀπὸ ρόδινα χεῖλη.

Καὶ λοιπόν : δὲν πρέπει νὰ ἦναι τόσοσιν ζιλότυπος τοῦ παραδείσου της, ἐν ᾧ καθ' ἑκάστην ἐγκαθιδρύεται, ὥστε νὰ διαμφισβητῇ μίαν πρὸς μίαν πρὸς τὰς ἄλλας Κυρίας καὶ τὴν ἐλαχίστην ἀπόλαυσιν τῶν θεληγῆτρων του.

Ἄν ὁμιλοῦν ἐκεῖ, ἡ βασίλισσα Ροζοῦ ἐπιβάλλει σιωπὴν. Ἄν σιωποῦν, ἡ βασίλισσα Ροζοῦ θέλει καὶ καλὰ νὰ τὴν ἀκούουν. Ἄν ἀνοίξουν κανέν παράθυρον, ἡ βασίλισσα κρυώνει· ἂν τὸ κλείσουν, τότε καψώνει.

Ἡ βασίλειά τῆς Ροζοῦς τὰ ἔδωλε μὲ τὴν αὐτοκρατορίαν τῆς νεότητος. **Κουτρούλης.**

ΕΦΕΤΗΣ ΔΙΚΑΖΟΜΕΝΟΣ

Πρωτόκουστος δίκη εἰς τὰ χρονικά τῶν ἡμετέρων δικαστηρίων διεξήγετο τὴν παρελθούσαν Παρασκευὴν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ ἐνταῦθα Ἐφετείου· οὐχὶ ὡς ἐκ τῆς φύσεως τοῦ ἐγκλήματος, ἀλλ' ἕνεκα τῆς θέσεως τοῦ κατηγορουμένου

Πέντε ἐφέται συνήλθον νά δικάσωσιν ἕνα συνάδελφον αὐτῶν ἐν τῇ ὑψηλῇ λειτουργίᾳ τῆς δικαιοσύνης, καθ' ἣν εἶχε ἐπιβῆ ὁ βορβορωδέστερος ρύπος, ὅστις πατέ ἡδύνατο νά κηλιδῶσῃ δικαστικὴν τήθεννον: ἡ κατηγορία τῆς ἀποπειράς δωροδοκίας.

Καθ' ὅσον μανθάνω, πρῶτον ἤδη ἀνώτερος λειτουργὸς τῆς Θεμίδος προσάγεται εἰς τοιαύτην ἀτιμωτικὴν θέσιν, ὡς ἀπεμπῶν τὴν δικαιοσύνην. Τοῦτο πρὸς θράμβον πῆς ἐν Ἑλλάδι δικαιοσύνης, ἀλλὰ καὶ πρὸς θράμβον προσέτι, τίς οἶδε, τίνων ἐπιτηδείων, οὔτινες κατορθοῦσι τὴν πωλημένην αὐτῶν δικαστικὴν συνειδήσιν νά περικαλύπτωσι μὲ τὸν πέπλον τῆς παρθενίας; διότι πρέπει νά εἰμεθα βέβαιαι ὅτι ἐν τῇ εὐδαίμονι γῆν χωρᾶ, ὅπως τῶν παντοπωλῶν τὰ σταθμά, οὕτω καὶ τῶν θεμιστοπόλων τὰς πλάστιγγας νοθεύει ἡ διαφθορά.

Ἐφέτης Θεόφιλος Φραγκόπουλος, καταδικασθεὶς πρὸ τινος καιροῦ ἐρήμην ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐνταῦθα ἄφρων, ἐδικάζετο προχθὲς κατ' ἀντιμωλίαν. Κατηγορεῖτο ὅτι ἐφέτης ὢν ἐν Πάτραις, ἐζήτησε χρήματα, 200 μόνον δραχμᾶς, παρὰ τοῦ ἐμπόρου Νικολαΐδου, διὰ νά φέρῃ ψῆφον ὑπὲρ τῆς ὑποθέσεως αὐτοῦ ἐν τῇ ἑποικίαι διατελεῖ εἰσηγητής καὶ ὅτι τὰ χρήματα ταῦτα ἐζήτησεν ἐπανειλημμένως διὰ τινος Μοντάλδου ἐμπόρου ἐν Πάτραις, συγκατηγορουμένου. Ὑπεστήριξε τὴν κατηγορίαν ὁ Εἰσαγγελεὺς κ. Ράδος, πρῶτος δὲ ἐφέτης κ. Γκιών, καὶ συνηγόρουν οἱ κκ. Τυπάλδος καὶ Κωστής, καὶ τοῦ Μοντάλδου ὁ κ. Στούπης.

Ἄλλ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡ κατηγορία εἶνε σκοτεινὴ δὲν ὑπάρχουν οὐδὲ ἐνδείξεις ἀρκούσαι, ὅπως αὐτὴ διαφωτισθῆ ὑπάρχουσιν εἰκασίαι μόνον· ἀλλ' αἱ εἰκασίαι δὲν δύνανται νά χρησιμεύσουν ὡς θεμέλια εἰς μίαν καταδικαστικὴν ἀπόφασιν. Ὁ Νικολαΐδης ἀναφέρει ὅτι τρίς ἤλθε πρὸς αὐτὸν ὁ Μοντάλδος, λέγων ὅτι ὑπὲρ τῆς ὑποθέσεώς του ἡδύνατο νά συνηγορήσῃ ἰσχυρῶν πρῶσων, ἐὰν ἐδίδοι δικασίας δραχμᾶς· ὅτι καὶ τὰς τρεῖς φορές ἀποπεμφθεὶς παρ' αὐτοῦ ὁ Μοντάλδος, ἐπανῆλθε καὶ τετάρτην, τὴν ἡμέραν καθ' ἣν θὰ ἐξεδίδοτο ἡ ἀπόφασις, ἐπαναλαμβάνων τὰς προτάσεις του, καὶ κομίζει σημείωσιν ἐν ἣ ἀνεγράφοντο αἱ διάφοροι στάσεις τῆς δίκης· ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Νικολαΐδης σπεύδει νά ἀνακοινώσῃ τὸ γεγονός εἰς τὸν δικηγόρον του, ἐκείνος εἰς συναδέλφους τοῦ κατηγορουμένου, ὅπου ἐφάνει εἰς τὰ ὅσα τῆς ἀρμοδίας ἀρχῆς, ἥτις σπεύδει νά ἐνεργήσῃ ἀνακρίσεις.

Ἄλλ' ἀρκεῖ μόνος ὁ Νικολαΐδης διὰ νά στηριχθῆ κατηγορία; Ἐἰσαγγελεὺς ἐν τῇ συντόμῳ αὐτοῦ ὁμιλεῖ ἐπ' ἐκείνου μόνον στηρίζεται, καὶ ἐπὶ τοῦ εὐπόλητου αὐτοῦ, ὡς ἐμπόρου, ἀδυνατοῦντος νά ψευσθῆ· δηλ. ἀποδέχεται τὴν ὁμολογίαν τοῦ καλῆ τῆ πίστει. Τούναντιον ἡ ὑπεράσπισις βαρύνει περισσότερο τὰς εἰκασίας τῆς. Διατί τὸ εὐπόλητον ἐνὸς ἐμπόρου νά λογαριάζεται περισσότερο ἀπὸ τὸ εὐπόλητον ἐνὸς δικαστοῦ, ὅστις διήνυσσε εἰκοσιετῆς ἄδιον ὑπηρεσίας, ὡς πρότυπον δικαστικῆς τιμιότητος, κατὰ τὴν ἀναμολογίαν τῶσων προσαχθέντων μαρτύρων, ἀξιοτιμωτῶν πάντων, καὶ αὐτοῦ τοῦ εἰσαγγελεῖος τὴν ἐπιμαρτυρίαν; Τίς εἶδε τί συμβέρον εἶχεν ἐκ τῆς τοιαύτης διαδοχῆς ὁ Νικολαΐδης, ὁ ἐνδιαφερόμενος διὰ τὴν ὑπόθεσίν του; Τί ἀποδεικνύει ὅτι ὁ ἄρχων ἰδιαίτεροι σχέσεις μεταξὺ Φραγκοπούλου καὶ Μοντάλδου; οὐδὲν ἐροῖται μόνον εἰς τὸ κατὰ σταθμὰ του, καθὼς καὶ ἄλλοι ἐκ τῆς τάξεώς του, διὰ νά

ἀναγιγνώσκωσιν ἐφημερίδας. Δὲν ἡδύνατο κάλλιστα, καθ' ὃ ἐνδιαφερόμενος, ὁ Νικολαΐδης νά γνωρίζῃ τὰς λεπτομερείας τῆς δίκης, περὶ τῶν ἐπειῶν λέγει ὅτι τοῦ ἀνεφέρει ὁ Μοντάλδος; δὲν ἡδύνατο νά τὰς γνωρίζῃ καὶ κάθε γραφεὺς, ἀφοῦ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν εἶχεν ἐπιδοθῆ ἡ σημείωσις, κατετίθετο ἡ ἀπόφασις; Δὲν εἶνε ἀπίθαναι αὐτὰ αἱ ἐπαναλαμβάνόμεναι ἀπόπειραι ἀπὸ μέρους τῶν μεριστῶν, μετὰ τὴν ἀλλεπάλληλον ἀπόρριψιν τῶν προτάσεων, καὶ μάλιστα τὴν τετάρτην φοράν, ὅτε ἦτο πλέον ἐκδεδομένη ἡ ἀπόφασις; Καὶ τοῦ Μοντάλδου ἡ κοινωνικὴ ὑπόληψις δὲν ὑπῆρχεν ἕως τότε καθόλου ἀλώδης; Καὶ δὲν πρέπει νά ληρθῶσιν ὑπ' ὄψιν αἱ προσωπικαὶ δυσμενέσεις τοῦ Φραγκοπούλου μετὰ τῶν συναδέλφων του, σπευσάντων νά διαδώσωσι καὶ νά ἀνακρίνωσι πρῶτοι ἀναρμολογίας, πρὶν ἐπιληφθῆ ἡ ἐξουσία, τὰς ὑπερμολογίας αὐτᾶς;

Τοιαῦτα, καὶ ἄλλα ἀνέπτυξεν ἡ ὑπεράσπισις διὰ τε τοῦ σθεναροῦ αὐτῆς παλαιστοῦ κ. Τυπάλδου, καὶ τοῦ ἡδυεποῦς καθηγητοῦ τοῦ Ποινικοῦ Νόμου κ. Κωστή, δι' εὐγλωττου προλόγου ζωγραφίσαντος τὴν θέσιν τοῦ πελάτου αὐτοῦ, ἀπειρώς πικροτέρων καὶ τοῦ θανάτου, καθ' ὃ ἀπειλοῦσαν τὴν δικαστικὴν αὐτοῦ τιμὴν, καὶ ὠραία λαλίαντος περὶ τῆς δικαιοσύνης ἐν Ἑλλάδι, καὶ τῶν κινδύνων ὑπ' ὧν πολλάκις ἀπειλεῖται. Ὁ κ. Κωστής, ἐν περιπτώσει καταδικαστικῆς ἀποφάσεως, ἐπρόκειτο νά ὁμιλήσῃ καὶ ἐπὶ τοῦ νομικοῦ μέρους τῆς δίκης, ὑποστηρίζων ὅτι ἐπὶ τῆς προκειμένης δὲν ὑπάρχουσι στοιχεῖα, ἐφ' ὧν νά στηριχθῆ κατηγορία, ἐλλείποντος τοῦ δωροδοκουμένου, τοῦ ἐτέρου πράγοντος, τοῦ ἀποτελοῦντος τὸ ἐγκλημα τῆς δωροδοκίας.

Ἐπειτα ὁμιλεῖ καὶ ὁ κ. Στούπης, ὅχι κακὰ, ἀλλὰ μὲ φράσεις τοιαύτας. «Ἡ ἐνταῦθεν τῶν Ἄλπεων ἀλήθεια γίνεται ψεῦδος ἐκείθεν τῶν Ἄλπεων». Καὶ γνωρίζετε τί κρῖος κάνει τότε εἰς τὰς Ἄλπεις. Ἐπειτα τὰ ἄλογα τῆς γλώσσας του ἐκεῖ ποῦ ἔτρεχαν ἐλεύθερα, κάπου ἐσκόνταψαν μιὰ φορά, καὶ εἶδε καὶ ἐπαθε ὡς νά τὰ καταφέρῃ νά κινήσουν πάλιν. Ὁ δὲ ἐθέλει δὲ φοβερὰ τέρατα τοὺς δικαστὰς, διότι ἐτελείωσε φαιδρότατα, — δι' ἡμᾶς ἐνωσιεῖται — λέγει ὅτι ἐλπίζει εἰς τὰ πέντε ὅματα τῶν δικαστῶν — πέντε ἦσαν οἱ δικασταὶ, σημειώσατε — ὅτι θὰ διδῶσι τὴν ἀλήθειαν. Φαίνεται, τοὺς ἐβλεπε ὡς Κικλῶπας.

Ὀλίγας λέξεις καὶ περὶ Φραγκοπούλου: Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς δίκης του, ἡ ἐσωτερικὴ ἀγωνία εἶχεν ἀποτυπωθῆ βαθύτατα ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας του· ἐπὶ τοῦ στόματός του εἶχεν ἀποκρυσταλλωθῆ νοσηρὰ τὴν ἀμφίβουλος ἔκφρασις, ἡ ὅποια παρισταμένη πρῶτον ὡς μείδιμα, ἀπεκαλύπτετο εἴτα ὡς ἄφρονον προοίμιον ὀλολυγμοῦ. Ἦτον ἡ ἀγωνία τοῦ ἐνόχου; ἴσως. Ἀλλὰ κατὰ τὰς ἐντυπώσεις μου ἦτο ἡ ἀγωνία ἀνθρώπου πειρωμένου νά ἐκβάλῃ καὶ βίβη ἐν τῷ μέσῳ τῶν δικαστῶν τὴν ἀθωότητά του, ὡς προσπαθεῖ κανεὶς ἀπὸ τὰ βῆθη τοῦ φάρυγγος νά ἐκβάλλῃ ψαροκόκκαλον, ὑπ' οὗ καταπνίγεται. Ἀπελογήθη διὰ μακρῶν· εἶχε τὴν ἰσχύν νά σιγηρῆσῃ ποῦ καὶ ποῦ τοὺς λόγους του μὲ σχήματα βητορικά· ὑπῆρξεν ἀκριβέστατος, ἀναλυτικώτατος. Ἐλεπτολόγησε καὶ περὶ τῶν ἐλαχίστων. Οἱ συνηγόροι του δὲν ἐπράξαν ἄλλο ἢ νά ἐπαναλάβωσι τὰ ἐπιχειρήματά του ὑπὸ τὴν ἡσυχωτέραν ἤσιν, ὡς εἶπεν ὁ Κωστής· διότι ὁ νευρικός κατηγορούμενος ἐνίστε ὁμιλεῖ, καὶ συγνότερον διεχύνετο εἰς σπασμούς.

πολλάκις ἡ φωνὴ ἐξήρχετο ἐκ τοῦ λάρυγγος ὡς κτηνώδης βρυχηθὸς ἐσχάτης μέθης· ἐκτύπα τὸ πόδι, ἔσπαζε τὸ χεῖρ του ἐπὶ τῆς τραπέζης· τὰ ὄχι του ἐξήρχοντο ἀπειλητικώτατα· δὲν ἀπελογοῦτο, κατηγορεῖ· θὰ ἐνομιζέτε ὅτι εἶχετε πρὸ ὑμῶν ἕνα τῶν φοβερῶν ἐκείνων Εἰσαγγελεῶν τῆς Γαλλικῆς Ἑπαναστάσεως. Μᾶς ἤρπεν ἐκεῖνο ποῦ εἶπε: Δι' ἕνα ἐμπορον εὐκατάστατον, δι' ἕνα πλούσιον, ἀρκεῖ τὸ ἐνεστώς, διὰ νά καλῆται εὐπόλητος· παρελθὸν δὲν εἶχε· πῶς ἀπέκτησε τὰ πλούτη, δὲν ἐξετάζεται.

Οἱ δικασταὶ, οἵτινες εὐγενέστατα καθ' ὅλην τὴν διεξαγωγὴν τῆς δίκης προσεφέρθησαν πρὸς τὸν κ. Φραγκόπουλον παρὰ τὴν ἐνοχλοῦσαν ἐνίστε ἐρημητικότητά του, μολονότι ὤφειλον τοῦτο πρὸς ἀτυχοῦντα συναδέλφον, μετὰ μικρὰν διάσκεψιν ἐκήρυξαν ἀθῶον τὸν κατηγορούμενον, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι οὐδεμία κατ' αὐτοῦ ἀπόδειξις ὑπάρχει.

Ὁμολογῶ ὅτι παρέστην εἰς τὴν δίκην οἶμαι διατεθειμένος ἐκ τῶν προτέρων νά μὴ συμπληθῶ πρὸς τοιοῦτον κατηγορούμενον. Χαίρω ὅτι πρὸ τῶν ἐκτιλυθέντων διελύθη ἡ προκατάληψίς μου, καὶ χαίρω πρὸ πάντων διότι ἡ ἀθῶσις του ἐξαλείφει ἐν στίγμα ἀπὸ τῆς λευκῆς ἐσθῆτος τῆς Ἑλληνίδος Θεμίδος.

Ἐνοουλουδῶ.

ΟΥΤΕ ΘΕΑΤΡΟΝ;

Ἐὰν ἡ σκὴν εἶναι ἀναπόσπαστος τοῦ δημάρχου σας, ἡ ἀστυνομία εἶναι ἀδιαχώριστος τῶν λωποδυτῶν σας, οἱ ὑπουργοὶ σας εἶναι ἀδελφωμένοι μὲ τοὺς πλειοδοτοῦντας

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἰδε ἀριθ. 378)

Ἐν τῷ θαλάμῳ τοῦ πλοιάρχου ὑπῆρχον ἀνημμένα ρῶτα καὶ τράπεζα περὶκαίτοι. Ὁ Μούγρας καὶ ἡ σύζυγός του μετέβησαν ἐκεῖσε.

Ἐν τῷ θαλάμῳ τοῦ πλοιάρχου ὑπῆρχον ἀνημμένα ρῶτα καὶ τράπεζα περὶκαίτοι. Ὁ Μούγρας καὶ ἡ σύζυγός του μετέβησαν ἐκεῖσε.

Ἐν τῷ θαλάμῳ τοῦ πλοιάρχου ὑπῆρχον ἀνημμένα ρῶτα καὶ τράπεζα περὶκαίτοι. Ὁ Μούγρας καὶ ἡ σύζυγός του μετέβησαν ἐκεῖσε.

Ἐν τῷ θαλάμῳ τοῦ πλοιάρχου ὑπῆρχον ἀνημμένα ρῶτα καὶ τράπεζα περὶκαίτοι. Ὁ Μούγρας καὶ ἡ σύζυγός του μετέβησαν ἐκεῖσε.

αὐτοῦς, καὶ τὸ θέατρον δὲν δύναται νά διαχωρισθῆ ἀπὸ σας, κύριοι Ἀθηναῖοι.

Τὸ θέατρον εἶναι ὁ καθρέπτης ἐντὸς τοῦ ὅποιου κατοπτρίζεται ὁ μικρὸς σας κόσμος· καὶ ὅταν δὲν βλέπω ἐν αὐτῷ τὰ πάθη σας, τὰς ὀρέξεις σας, τὰ αἰσθηματά σας, τὸν πολυαἰδάλον νοῦν σας, τὰς κακοηθείας σας, τὰς ἀρετὰς σας, τὸν οἰκογενειακὸν σας βίον, τὰς χρηματικὰς σας ἀπληστίας, τὴν μιμητικὴν σας ἐπιτηδειότητα, συμπεραίνω ὅτι ὅλα αὐτὰ δὲν δύνανται νά βλαστήσωσιν ἀπὸ τὸν παρὰδοχον βίον σας· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν σας θεωρῶ ζωόφυτα, συμπεραίνω ὀρθότερον ὅτι ἀποφεύγετε τὸ κάτοπτρον, συνειδήστες τὰς πολλὰς ἀσχημίας σας.

Ἀνεγνώσα τόσας στίλας περὶ θεάτρων σας, ὅσαι θὰ ἤρουν νά ὑποδαστάσωσι πλείονα τοῦ ἐνὸς θεάτρου· τόσας δὲ εἶδον κρίσεις περὶ τοῦ Λεκατσᾶ, ὥστε ἤμην βέβαιος ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς διαμελισθεὶς μεταξὺ τῶν κατηγορῶν καὶ τῶν θαυμαστῶν του, ἤθελε περισυναῖξει ὄλου εἰς τὸ θέατρον, ὅσας ἐλάμβανε τὰ δύο αὐτοῦ τεμάχια καὶ τὰ ἀνεβίβασεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς. — Πλάνη οἰκτρά! ὄλος ὁ περὶ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ λόγος ἐγένετο, διὰ νά μὴ παρέλθῃ κανὲν ζήτημα χωρὶς νά ὑποστῆ τὸν αὐστηρὸν αὐτοῦ ἐλεγχον, καθὼς οὐδὲν ἀντικείμενον χωρὶς νά ὑποστῆ τὸν ἐλεγχον τοῦ δημοτικοῦ φόρου.

Καὶ ἀληθῶς ποῖον ζήτημα, ὡ γαλκέντεροι Ἀθηναῖοι, σας διέφυγε, χωρὶς νά τὸ λεπτολογήσῃτε μετ' ἴσης τέχνης, μεθ' ὅσας ὁ κορυθαλὸς ὑπουργὸς ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν ἐλεπτολόγησε τὴν δεκάραν;

Εἶδον καὶ ἐγὼ τὸν Λεκατσᾶν προχθὲς, παριστάοντα τὸν Σεῖλῶ τοῦ Σκασπήρου, καὶ ἠξέυρετε ποῖαν παράδοχον ἰδέαν συνέλαβα ἐκ τῆς παραστάσεως ἐκείνης; Νά ἀποκόψω ἀπὸ τοῦ σώματός σας, ὡς ὁ Ἰουδαῖος τοκογλύφος μίαν λίτραν κρέατος, διὰ νά προσκαλέσω τὴν προσοχήν σας, εἰς

προτεραιάν εἰς τὸν Μαῦρον ὁ Σανούτος, εἶχεν ἀποκαρῶσει αὐτοὺς ἐντελῶς.

Ἐν τῷ θαλάμῳ τοῦ πλοιάρχου ὑπῆρχον ἀνημμένα ρῶτα καὶ τράπεζα περὶκαίτοι. Ὁ Μούγρας καὶ ἡ σύζυγός του μετέβησαν ἐκεῖσε.

Ἐν τῷ θαλάμῳ τοῦ πλοιάρχου ὑπῆρχον ἀνημμένα ρῶτα καὶ τράπεζα περὶκαίτοι. Ὁ Μούγρας καὶ ἡ σύζυγός του μετέβησαν ἐκεῖσε.

Ἐν τῷ θαλάμῳ τοῦ πλοιάρχου ὑπῆρχον ἀνημμένα ρῶτα καὶ τράπεζα περὶκαίτοι. Ὁ Μούγρας καὶ ἡ σύζυγός του μετέβησαν ἐκεῖσε.

Ἐν τῷ θαλάμῳ τοῦ πλοιάρχου ὑπῆρχον ἀνημμένα ρῶτα καὶ τράπεζα περὶκαίτοι. Ὁ Μούγρας καὶ ἡ σύζυγός του μετέβησαν ἐκεῖσε.

Ἐν τῷ θαλάμῳ τοῦ πλοιάρχου ὑπῆρχον ἀνημμένα ρῶτα καὶ τράπεζα περὶκαίτοι. Ὁ Μούγρας καὶ ἡ σύζυγός του μετέβησαν ἐκεῖσε.

Ἐν τῷ θαλάμῳ τοῦ πλοιάρχου ὑπῆρχον ἀνημμένα ρῶτα καὶ τράπεζα περὶκαίτοι. Ὁ Μούγρας καὶ ἡ σύζυγός του μετέβησαν ἐκεῖσε.

Ἐν τῷ θαλάμῳ τοῦ πλοιάρχου ὑπῆρχον ἀνημμένα ρῶτα καὶ τράπεζα περὶκαίτοι. Ὁ Μούγρας καὶ ἡ σύζυγός του μετέβησαν ἐκεῖσε.

Ἐν τῷ θαλάμῳ τοῦ πλοιάρχου ὑπῆρχον ἀνημμένα ρῶτα καὶ τράπεζα περὶκαίτοι. Ὁ Μούγρας καὶ ἡ σύζυγός του μετέβησαν ἐκεῖσε.

Ἐν τῷ θαλάμῳ τοῦ πλοιάρχου ὑπῆρχον ἀνημμένα ρῶτα καὶ τράπεζα περὶκαίτοι. Ὁ Μούγρας καὶ ἡ σύζυγός του μετέβησαν ἐκεῖσε.

Ἐν τῷ θαλάμῳ τοῦ πλοιάρχου ὑπῆρχον ἀνημμένα ρῶτα καὶ τράπεζα περὶκαίτοι. Ὁ Μούγρας καὶ ἡ σύζυγός του μετέβησαν ἐκεῖσε.

Ἐν τῷ θαλάμῳ τοῦ πλοιάρχου ὑπῆρχον ἀνημμένα ρῶτα καὶ τράπεζα περὶκαίτοι. Ὁ Μούγρας καὶ ἡ σύζυγός του μετέβησαν ἐκεῖσε.

τὸ θεατρὸν μας! Εἶσθε μοναδικοὶ εἰς ὅλα σας καὶ εἰς τὴν ἔθνικὴν σκηνὴν δὲν ἠδύνασθε νὰ κάμψτε ἐξαιρέσειν. Δὲν ὑπάρχει δὲ οὔτε μίᾳ ζωϊκῇ σας κίνησι, ἥτις νὰ μὴν φέρῃ τὸν τύπον τῆς ἀδιαφορίας.

Ὁ Λεκατσῆς, ὁ σιδηροῦς αὐτὸς ἄνθρωπος ὅστις εἰς τὴν παραλυτικὴν σας ἀναλγησίαν ἀντέταξε θέλησιν καὶ δραστηριότητα ὑπεράνθρωπον, θὰ ἐπροκάλει εἰς πᾶσαν ἄλλην πολιτισμένην γυναιάν τῆς γῆς φανατισμὸν, θὰ προηγέλλετο ἢ ἀφίξις του, ὅλαι δὲ αἱ θέσεις ἐν τῷ θεάτρῳ θὰ προσελάμβανον τὴν ἐμφάνισίν του κατελιγμέναι! Μὴ λησμονεῖτε ὅμως ὅτι εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου τὰ θεάτρα θεωροῦνται ὡς τὰ ὑψηλότερα διδασκαλεῖα καὶ μόνον ἐν Ἑλλάδι ὁ κ. Λομβάρδος ἀνέλαβε νὰ διδάξῃ εἰς τὰ σχολεῖα τὰ γράμματα, καὶ εἰς τὴν βουλὴν τὰ θεατρικά.

Ἄλλὰ σεῖς δὲν δίδετε ἓνα παραῖν δι' ὅλα αὐτά· σεῖς προτιμᾶτε νὰ διέλθετε μίαν ἐσπερίδα μὲ τὸν Δεκάστρον παρὰ μὲ τὸν Σεκσπῆρον, σεῖς προκρίνετε νὰ ἀνοπαύετε τὰ βλέμματά σας εἰς τοὺς παγεῖς μηροῦς τῆς Ζουρροῦ, καθὼς οἱ χοῖροι εἰς τὰ ἀπαλὰ στρώματά των, παρὰ εἰς τὰ ὄσενά του Λεκατσᾶ μέλη, σεῖς ἀκόμη προτιμᾶτε μίαν βουλευτικὴν συνεδρίασιν, παρὰ μίαν θεατρικὴν ἐσπερίδα.

Καὶ φυγαδεύετε πᾶσαν τέχνην ἀπὸ ἐδῶ καὶ πᾶσαν ἀληθῆ ἐπιστήμην! καὶ φυγαδεύετε τὴν ζωγραφικὴν, ἥτις εὐρίσκει φιλοξενίαν εἰς τὰς ψυχὰς καρδίαις τῶν ὑπερβυρειῶν λαῶν, καὶ φυγαδεύετε τὴν γλυπτικὴν ἥτις ἐγεννήθη εἰς τὴν κλασικὴν ταύτην χώραν, καὶ φυγαδεύετε τὴν ποίησιν ἀκόμη ἀπὸ τὰ ἄντρα αὐτῆς τὰ μυθικά καὶ τοὺς γραφικοὺς λόφους, καὶ δὲν κρατεῖτε τοῦλάχιστον τὸ θεατρὸν, πολλῶν χρησιμώτερον καὶ ἠθικώτερον, καὶ τῶν δημοτικῶν σας συμβούλιων καὶ τῶν ἀστυνομικῶν σας ὀργάνων.

Ἄλλὰ δὲν σᾶς ἀρέσει ὁ Λεκατσᾶς; αὐτὸς εἶναι ἄγγλος, εἶναι ρινόφωνος καὶ δὲν ἀπαγγέλλει τραγικὰ τότε φέρετε

τὸν Ταβουλάρην ὅστις εἶναι τραγικός· φέρετε τὸν Ἀλεξιάδην τραγικώτερον ἀκόμη. Ἄλλὰ δὲν σᾶς ἀρέσει ὁ Σεκσπῆρος, ὁ Δουμάς, ὁ Ζαρδου; τότε φέρετε τὸν Σισίην, τὸν Δεκάστρον, τὸν Πυρομάλλην· δὲν νοεῖτε τοὺς πρώτους καὶ δὲν σᾶς ἀδικῶ νοεῖτε τοὺς δευτέρους οἵτινες ἐμολογουμένως εἶναι εὐληπτότεροι· μὴν ἀρνήσθε ὅμως τὴν ἑλληνικὴν σκηνὴν, τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν, τὸ ἑλληνικὸν θεατρὸν, διότι τότε ἀρνεῖσθε σᾶς τοὺς ἰδίους, διότι ἀρνεῖσθε τὴν ἱστορίαν σας, τὰς παραδόσεις σας, τὰ ἥθη καὶ ἔθιμά σας, καὶ διότι δὲν ὑπάρχει λαὸς ὅστις ἀρῶν συνεκροτήθη εἰς κράτος, δὲν ἔκτισε καὶ τὸ θεατρὸν του συγχρόνως μὲ τὰ σχολεῖα καὶ τὰς ἐκκλησίας του!

Εἶναι ἀνάγκη νὰ σᾶς ἀπαριθμήσω τὰ ἔθνικὰ θεάτρα ὅλου τοῦ κόσμου, καὶ εἶναι ἀνάγκη νὰ σᾶς βεβαιώσω ὅτι ταῦτα μεταξὺ τῶν ἄλλων θεάτρων κατέχουσι τὴν πρώτην θέσιν; ἀπανταχοῦ βεβαίως ὑπάρχει καὶ μελόδραμα, καὶ βωδεδίλλιον, καὶ ἵπποδρόμιον, καὶ φαντασμαγορικὰ καὶ παντὸς εἶδους θεάτρα, ἀλλ' οὐδαμοῦ τὸ ἔθνικὸν θεατρὸν παρηγωνίσθη ὅσον ἐν Ἑλλάδι, διότι οὐδαμοῦ ἀλλοτε ἐπεκράτησεν ὁ ψιττακισμὸς πάσης μορφῆς, ὅσον ἐν τῇ κλασικῇ ταύτῃ χώρᾳ καὶ οὐδαμοῦ ἀλλοθι ἡ παγωμένη ἀδιαφορία βεβήτατα εἰσχωρήσασα εἰς τὰ σπλάγχνα μας, ἀπομαραίνει πᾶσαν ἔθνικὴν ἰδέαν, καθὼς ἡ φυλλοξήρα, ὅπου τὴν εἰσχωρήσῃ εἰς τὰς ρίζας δροσερᾶς ἀμπέλου, ἀπομαραίνει τὰ φύλλα τῆς.

Κόκ.

ΑΝΩ-ΚΑΤΩ

Ἡ παρελθούσα Κυριακὴ δὲν πρέπει νὰ χαθῆ, ὡς τόσαι ἄλλαι ἀδελφαὶ τῆς, εἰς τὴν ἀβυσσὸν τοῦ παρελθόντος, χω-

μὲν πάλιν; Εἶναι πεπρωμένον οἱ δύο εἴς ἡμῶν νὰ χωρισθῶσι τὴν νύκτα ταύτην ἀπὸ τοῦ ἐνός.

Ὁ Μούχρας πολὺ ἀπείχε τοῦ νὰ ὑποπτέσῃ τὴν τρομερὰν καὶ διαφορομένην ὡς δίκαιον μάχισαν δι' αὐτὸν ἔνοικον τῶν λέξεων τούτων. "Ἐπιον οἶνον καὶ τῷ ἐφάνη ἐξαιρέσειν.

— Πῆστε εἰς τὸ κατευδιδόν μας, ἀρχηγέ, εἶπεν ὁ Βενετός, κερνών ἐν νέον· τίς εἰξέουσι πόσον μακρὰν θὰ ἐπάγῃται.

— Πῖνω εἰς τὸ κατευδιδόν σας, ξένο μου, ἐκραξεν ὁ Μούχρας· ἐννοεῖ δὲ βεβαίως διὰ τοῦ πληθυντικῶν τὸν Σανούτου καὶ τοὺς ναύτας του.

Ὁ οἶνος ἦτο τῷ ὄντι γενοῦτος. Ὁ Μούχρας μετὰ πέντε ἢ εἴς ποτήρια ἀνυπόπτως, ὅπως ἔπιεν, ἠδύνατο νὰ ζαλισθῆ. Ἄλλ' ἐπρόκειτο περὶ τῆς γυναικός, ἥτις μόλις ἔβραγε τὰ χεῖλην καὶ ὁ Σανούτος ἐστράφη πρὸ αὐτῆν παραπονούμενος. Ἄπτη ἐκ τῆς ἐπιδεικτικῆς προθυμίας τοῦ Σανούτου, πρὸς ὃν ἠσθάνετο φόβον, καὶ ἐκ τῆς ἐλευθέρως εὐθυμίας τοῦ συζύγου τῆς, εἶχε διατεθῆ δυσχερῶς τῆς. Ἡσθάνετο ἀριστὸν τινα ἀπειλὴν βομβοῦσαν ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τῆς. Ἐπεθύμει νὰ εἴπῃ πρὸς τὸν σύζυγόν τῆς νὰ ἀποβιβάσθωσιν ἤδη εἰς τὴν γῆν ἀποχαριστίζοντας τὸν Βενετόν, καὶ δὲν ἐτόλμα. Εἶχεν οὕτως εἶπεν σκιαρὸν τι καὶ λυκαυγῆς προαίσθημα ἐν τῇ καρδίᾳ· ἠσθάνετο τι ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς ὡς διάφραγμα ἀποδιώκον τὸ φῶς καὶ ταμιεύον τὸ σκότος καὶ τὸν φόβον ἐντὸς τῆς ψυχῆς τῆς. Δις ἢ τρεῖς ἐψιθύρισε καθ' ἑαυτὴν «Φηλικίτη, Φηλικίτη!» ἀλλὰ τόσον σιγῶνως, ὥστε οὔτε λέξεις ἤρ-

θρώθησαν οὔτε ὁ ἦχος ἠκούσθη· ἀλλ' ἔταφην ἐν τῷ στήθει τῆς, ὡς ἐν βραδείῳ. Δις εἶπε πρὸς τὸν σύζυγόν τῆς διὰ τῆς χειρὸς καὶ διὰ τοῦ ἀγκῶνος τῆς, ὡς καὶ διὰ τοῦ νεύματος, ὅτι ἐπεθύμει νὰ μὴν τὸν βλέπῃ πίνοντα οἶνον. Ἄλλ' οὔτος δὲν ὑπήκουσεν εἰς αὐτὴν. Ἄλλὰ τὸ καθ' αὐτὴν, εἶχεν ἀποφασίσει νὰ μὴ πῖναι καὶ δὲν ἔπιε.

— Δὲν πίνετε, κυρία, εἶπεν ὁ Σανούτος; ἀλλ' ἔχετε δίκαιον, αὐτὸς ὁ οἶνος δυνατὸν νὰ σᾶς εἶναι ὀλίγον τραχὺς.

— Ἐπιε, ὅσον ἠδύναμαι, κύριε, εἶπεν ἡ Αὐγούστα δυσχεραίνουσα.

— Αὐτὸς ὁ ἀναίσθητος, ὁ Μιρχάν, δὲν φέρει οἶνον τῆς Κύπρου. Εἶναι ὁ μόνος οἶνος, ὅστις δύναται νὰ σᾶς ἀρμόζῃ.

Καὶ ὁ Βενετὸς ἐκρότησε τὰς χεῖρας.

Ὁ Μαῦρος ἐνεφανίσθη πάραυτα.

— Διατί δὲν φέρετε οἶνον τῆς Κύπρου, ὠραῖε Μαῦρε; εἶπεν ὁ Σανούτος προσποιούμενος ὄργην.

— Ἄλλὰ δὲν ἔχω οἶνον τῆς Κύπρου, κῆθέντα, εἶπεν ὁ Μαῦρος ἐκπλακτός.

— Δὲν ἔχεις οἶνον τῆς Κύπρου, κύριε μου! Ἄλλὰ δὲν σοὶ ἔδωκα ἐγὼ τοιοῦτον χθές;

— Ὁ κύριος ἀπατάται, ἐψιθύρισε ὁ Μαῦρος· δὲν μοι ἔδωκεν οἶνον τῆς Κύπρου.

— Εἰς ποῖον λοιπὸν τὸν ἔδωκα;

— Δὲν εἰξέουρι.

ρι; καὶ τοῦ λιτοτέρου μνημοσύνου, ὅπερ νὰ ἀντιχῆσῃ κατὰ τι τὴν γαλανὴν τῆς γλυκύτητα. Πόσον ἐσπευσεν εἰς στιχουργὸς τοῦ Μὴ Χάνεσαι πρὸ ἐνός καὶ ἡμίσεως περίπου μῆκος, νὰ τελέσῃ ἐπισήμως τὰ ἐγκαίνια τοῦ χειμῶνος, ἀτυχῶς μόνον ἐν τοῖς στίχοις του, ἀφοῦ ὡς εἶρων μορρασμὸς πρὸς τὴν μύωπα Μεῦσάν του, ἐπηκολούθησε τὸν χειμῶνά του, ὡς ἤλεκτροφαιεῖς κόκκοι κομβολογίου, σειρὰ ὠραίων ἡμερῶν, τῶν ὁποίων βασίλισσα ἦτο ἡ Κυριακὴ ἐκείνη, ἡ ἀγάπη μου.

* *

Μία δοξολογία ἐν τῇ Ρωσικῇ ἐκκλησίᾳ διὰ τὰ γενέθλια τῆς Αὐτοκρατορίας τῆς Ρωσίας συνέδεσε πρὸς τὴν καλλονὴν τῆς τὴν ἐπιστημότητα, ὡς ὁ κ. Τρικούπης πρὸς τὴν ζανθὴν κόμην τοῦ Ράλλη τὸ ὑπουργικὸν χαρτοφυλάκιον, ἢ ὡς ἐν παράσημον συνδέει μετὰ θάνατον πρὸς τὸ ἐνδύμνον πάθος τῶν παρακολουθούντων οἰκείων καὶ τὰ λαρυγγίσματα τῶν ψαλτῶν, τὴν στρατιωτικὴν παράταξιν καὶ τὰ ἐμβατήρια τοῦ Σάιλερ.

Σημειωτέον ὅτι ἂν τελῶνται ἀκόμη δοξολογίαι διὰ γενήσεις βασιλείων, ἀντιρροποῦσι πρὸς ταῦτας αἱ δοξολογίαι αἱ γινόμεναι διὰ τὰς διασώσεις τῆς ζωῆς τῶν ἀπὸ τῶν φονικῶν ἀποπειρῶν.

Ἡ πιπεραῖς τῆς ἀνακτορικῆς δενδροστοιχίας τὴν πρώτην τῆς Κυριακῆς ἐνομιζέτε ὅτι ἠγωνίζοντο μὲ τοὺς ποδήρεις αὐτῶν κλῶνας νὰ ὠπεύσωσιν τὰς πεταχτάς περιπατητριάς, αἵτινες ἐκεῖ συνωθούμεναι, μετεῖχον ἐναλλάξ τοῦ θάλπου τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σκιᾶς τῶν δένδρων, ὅπως θελκτικὴ μορφή ἐγκαταλείπει πρὸς στιγμὴν τὸ μειδιάμα τῆς, ὑπέικουσα εἰς χαριέσσάν τινα συνοφρῶσιν, καὶ πάλιν τὸ ἀναλαμβάνει, καὶ καθεξῆς.

* *

Ὁ Σανούτος ὑπεκρίθη ὅτι ἀνεζήτει ἐν τῇ μνήμῃ ἐπὶ τινὰς στιγμάς.

— Ἐγχεῖς δίκαιον, λευκοῖεραξ, εἶπε. Τὸν οἶνον τῆς Κύπρου τὸν ἔθεσα ἐγὼ αὐτὸς κατὰ μέρος. Ἐφοβήθη μὴ μοι τὸν πῖνε, πανοῦργε.

Καὶ ἐγερεθεῖς διέταξε διὰ τοῦ βλέμματός τὸν Μαῦρον νὰ μείνῃ ἐκεῖ, ὡς ἵνα ἐπιτηρῆ τοῦ Μούχραν καὶ τὴν σύζυγόν του. Διαρκούσης τῆς ἀπουσίας του, ὁ ἐπόμενος διάλογος ἐγένετο μετὰ τῶν δύο συζύγων ταπεινῇ τῇ φωνῇ. Ὁ μαῦρος μὲ τὰς κόρας μὲν τῶν ὀφθαλμῶν ἐβλεπεν ἀλλαγῶς, μὲ τοὺς καθοὺς δὲ κατεσχόπευε τοὺς δύο συνδιαλεγόμενους.

— Μὴ πίνης, δὲν θέλω νὰ πίνης, εἶπεν ἡ Αὐγούστα.

— Διατί;

— Φοβοῦμαι.

— Τί φοβεῖσαι;

— Δὲν εἰξέουρι, ἀλλὰ φοβοῦμαι.

— Ἐλα, μὴν εἶσαι παράξενη. Εἰξέουρις ὅτι φέρεσαι πάντοτε προσβλητικῶς πρὸς τὸν ἄνθρωπον αὐτόν. Διατί τότε δὲν μοι ἔλεγετε νὰ μείνωμεν εἰς τὴν οἰκίαν μας; Ἦτο προτιμότερον, παρὰ νὰ φέρεσαι οὕτω. Βλέπεις, ὅτι ἐπίτιδες διὰ σὲ ἐπρομηθεύθη οἶνον τῆς Κύπρου. Θὰ τὸν περιφρονήσης ἂν δὲν πῖνε ἡμισυ ποτήριον.

— Φοβοῦμαι νὰ πῖω.

— Φόβος· παράλογος.

Ὁ Σανούτος ἐπανῆλθε κομιζῶν φιάλην τινά. Ἐκέρασεν εἰς

Ἡ μουσικὴ διέχυνε πρὸ τῶν ἀνακτόρων τὰς μελωδίας τῆς. Ἐκεῖνοι, οἵτινες ἦλθον διὰ ν' ἀκούσουν, συνωθούνται εὐλαβῶς εἰς ὀλίγην ἀπόστασιν πρὸ τῶν βασιλικῶν κιγκλιδῶν, ὅπου παιανίζει, ὅσοι δὲ ἦλθον νὰ ἐντροπῆσῶσι καὶ εἰς τῶν ὀφθαλμῶν τὴν μουσικὴν, ἐκεῖνοι περιπατοῦσιν ἀπωτέρω ὑπὸ τὰ δένδρα μαζῆ μετὰ τὰ μάτρω των. Ἄλλὰ δὲν σᾶς φαίνεται παρὰ πολὺ δημοκρατικὸν μουσικὴ προωρισμένη διὰ βασιλικὰ αὐτιά νὰ βεβηλοῦται ἀκουομένη καὶ ὑπὸ ἄλλων; Διατί τάχα δὲν λαμβάνεται πρόνοια νὰ ἀπομακρυνῶνται πάντες ἐκεῖθεν τὴν ὥραν ἐκείνην, ἢ νὰ ἐμψάσῃ τὰ ὄτᾳ των οἱ διαβάται ἐπὶ αὐστηρᾷ ποινῇ; Πολυλάκις εἶδα αὐλικὸν χουστοκόσμητον, πλημμυροῦντα ὑπὸ μεγαλειότητος, νὰ ἵσταται πρὸ τῆς θύρας τῆς μεσημερινῆς πλευρᾶς τῶν ἀνακτόρων ἐπὶ τῆς ἀνωτάτης βαθμίδος, φέρον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἐταστικά καὶ ἀνήσυχα βλέμματα, ὡς στρατηγῶν ἐν μάχῃ ἐπιτηρούντος τοῦ σώματος; τὴν παράταξιν· καὶ διατί ὅλη αὐτὴ ἡ ὑψηλὴ φροντίς; Διὰ νὰ ἀνακαλύψῃ φρικῶδες ἐγκλημα, τὸ εἴης; μήπως μετὰ τῶν πρὸ τοῦ περιβόλου ἱσταμένου πλήθους ὑπῆρχε τις τόσον ἱερόσυλος, ὥστε νὰ φέρῃ χεῖρα ὠπλισμένην... μὲ ἀναμμένον σιγάρον.

Δὲν μένει παρὰ ἡμισυ βῆμα διὰ νὰ προσχωρήσῃ καὶ εἰς τὴν ἀνωτέρω ἐκδηλωθεῖσαν εὐχὴν μου, χάριν τῆς ἀξιοπροπέας τῶν ἡγεμόνων.

* *

Ἄλλ' ἐνῶ ἡμεῖς ἐδῶ εἴχομεν τόσον μακαριότητα καλοκαιρίας, ἐν Μεσολογγίῳ ἀλλεπάλληλος ἐπιδρομὴ κεραυνῶν, ὥσει ληστρικῆς συμμορίας, κατετάραξε τὰ φιλησυχα νεράκια τῆς Τουρλίδος καὶ τοὺς φιλησυχωτέρους κατοικοὺς τῆς. Οἱ κερανοὶ ἐξισοῦμενοι κατὰ ἀριθμὸν μὲ τὰ ὑπουργεῖα τῆς Ἑλλάδος, κατέπεσον ἐντὸς τῆς πόλεως, ἀλλοικατέκαυσαν καλύβας, ἄλλοι ἐντὸς τῶν οἰκιῶν ἐσπευσαν προῶρως

τρία ποτήρια, τὸ τοῦ Μούχρα, τὸ τῆς γυναικός καὶ τὸ ἴδιον ἑαυτοῦ.

— Ἀπαιτῶ, κυρία, νὰ πίνετε τὸ ποτήριον τοῦτο εἰς τὸ κατευδιδόν μου. Διότι ἕως τῶρα δὲν κατεδέχθητε νὰ βρέξητε τὰ χεῖλη σας.

Καὶ συνέκρουσαν τὰ ποτήρια...

Ὁ Βενετὸς προσεποιήθη ὅτι ἔπιεν, ἡ γυνὴ ἔπιεν ὀλίγον τι ἐκδυσχερῶς καὶ ὁ Μούχρας ἀπλήστως...

Μετ' ὀλίγης στιγμῆς, τράπεζα, ποτήρια, φιάλαι, φῶτα καὶ ἄνθρωποι, τὰ πάντα περιστρέφοντο εἰς στρόβιλον περὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ Μούχρα.

— Τί ἔχω φῖλη μου; εἶπεν οὗτος· μοι φαίνεται ὅτι ζαλιζομαι.

Ἡ γυνὴ ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν καὶ ἠσθάνετο ὅτι ἐνύσταζε καὶ ἐκρατεῖτο...

— Ἰωάννη, Ἰωάννη! σῶσέ με. Πάσχω. Ἐχάθην. Ἄ, Φηλικίτη, Φηλικίτη!

Ἐκυψεν ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ μετὰ μίαν στιγμὴν ἀνύψωσε πάλιν τὴν κεφαλὴν παλαιούσα διὰ τῶν χειρῶν.

— Ὡ θεέ μου, θεέ μου!

Καὶ ἀνεζήτει διὰ τῶν χειρῶν τὸν σύζυγόν τῆς.

— Νυστάζω, ἐψιθύρισε, ὁ Μούχρας.

Καὶ ἐβυθίσθη εἰς λήθαργον.

— Θὰ σᾶς στελεῶ νὰ κοιμηθῆτε ἥσυχος εἰς τὴν οἰκίαν σας, ἀρχηγέ, εἶπεν ὁ Σανούτος μὲ ἀλόγητον μειδιάμα.

νά καταναλώσωσι τὰ συννηγμένα καυσόξυλα, ἄλλοι ἐπέπεσαν κατὰκαθρεπτῶν, καὶ μίᾳ μητέραῖκουε τὸ τέκνον τῆς ἐπικαλούμενον βοήθειαν καὶ προσκαλοῦν νά φέρωσιφῶς, διότι ἔμεινε ἴτᾳ σκοτεινά, ἂν καὶ ἡ λυχνία ἔκαιεν ἀσβεστος εἰς τὰ πλευρά του· ἡ λάμψις τοῦ πλησίον του πεσόντος κεραυνοῦ ἐξουδετέρου τὸ φῶς τῆς. καὶ ἡ μητέρα κατὰπληκτος σπεύσασα, ἀντί ν' ἀνοίξῃ, ἐκλείδωσε τὴν θύραν τοῦ δωματίου ἐξ οὗ προσεκάλει ὁ υἱός. Εὐτυχῶς εἰς λεηλασία μόνον περιωρίσθησαν, σεβασθέντες τὴν ζῶν τῶν κατοίκων.

Ἄλλ' ἀπορῶ πῶς δὲν ἐγνώσθησαν εἰς τὰς τάξεις τῆς ἀντιπολιτεύσεως αἱ θεομηναὶ αὐταί, ὅπως μεταχειρισθῶσιν ὡς ἐν ὄπλον περιπλέον οἱ ῥήτορες αὐτῆς κατὰ τοῦ οικονομικοῦ συστήματος τῆς κυβερνήσεως τὴν πανηγυρικὴν αὐτὴν ἐκφρασιν τῆς ὀργῆς τοῦ οὐρανοῦ κατὰ τῆς ἰδιαιτέρας πατρῖδος τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ.

Ὁνούλουλοῦ

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἡ κατηγορία τοῦ βουλευτοῦ Ἀττικῆς κ. Ζυγομαλά ἐν τῇ Βουλῇ ἦτο ῥητή, ὅτι τὴν παραμονὴν τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἀπαισίας μνήμης νομισματικοῦ διατάγματος διανεμήθησαν ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν εἰς φίλους κοιμητάρχας 120,000 δεκάρα.

Τὴν δὲ ἐκ μέρους τοῦ Κεντρικοῦ Ταμίου κ. Βλαχάνη ἀπάντησιν ἐν τῷ Αἴθρῳ εὐρίσκουμεν πολὺ ἀνεπαρκῆ. Ὁ κ. Βλαχάνης μᾶς κάμνει τὸν μισεκαλόμοιρον προσποιεῖται ὅτι δὲν καταλαμβάνει τίποτε φάνεται δεχόμενος εὐαρέστως τὴν ἐν τῷ ὀνόματί του τροπὴν τοῦ χι εἰς κάπα παρουσιάζει ὅτι τοῦ ἦσαν βάρος διακόσμαι χιλιάδες δεκάρα τὴν

παραμονὴν τῆς νομισματικῆς μεταβολῆς καὶ ὅτι τὰδιδε ὅποιου λάχανε.

Ὅλη αὕτῃ ἡ προσποιητὴ βλακεία, ὡς νά ἐπαιζεν ὁ κ. Βλαχάνης τὸν Λανσελάτων τοῦ Νικηφόρου, εἶναι πολὺ ἐπιτυχημένη· ἐν μόνον ὁμῶς ἐλησμώνησε· νά μὴ προσθέσῃ εἰς τὸ ὄνομά του τὸν τίτλον: **Κεντρικὸς ταμίας**, περιλαμβάνοντα τὸ πνεῦμα ὅλου τοῦ κόσμου.

Ἀπεφασίσθη ὅπως ἀπόστρατοι ἀξιωματικοὶ σταλαῶσιν εἰς Εὐρώπην, ἵνα σπουδάσωσι πρακτικῶς τὸ νέον σύστημα τῶν φυλακῶν, ὅπερ μέλλει νά εἰσαγάγῃ ἐν Ἑλλάδι ὁ κ. Στέβενς, ἐπανερχόμενος δὲ θέλουσι διορισθῆ αὐτοὶ ἐπιστάται τῶν νέων φυλακῶν. Προσοχὴ μόνον νά μὴ στείλουν ἀπεξηραμμένους συνταγματάρχας καὶ ἀποξηράνουν τοὺς δυστυχεῖς φυλακισμένους.

Ὁ ἀγαπητὸς συνάδελφος Ἀννίνος τοῦ Ἀσμοδαίου ἔχασε τὴν καλὴν του μητέρα. Τὸν συλλυπούμεθα ἐγκαρδίως.

Μετὰ τὰς φωνάς, τὰς κραυγὰς, τὰ κλαυθμηρίσματα, τοὺς θανάτους, τὸ μόλυσμα, τὰς ἐκθέσεις ἰατρῶν, τὴν παρατήρησιν τοῦ νομίχρου κ. Δημητριάδου πρὸς τοὺς ἰατροὺς: «Καὶ τί πειράζει ἂν θάπτωνται οἱ εὐλογιῶντες ἀπάν' ἀπάνων καὶ τὴν εἰρωνικὴν ἀπάντησιν τῶν ἰατρῶν: «Αὐτὸ πιά τὸ γνωρίζομεν ἡμεῖς», μετὰ τὰ τρεξίματα τοῦ Κοσονάκου καὶ τὴν μόλυσιν τῆς ρομαντικωτέρας ἐξοχῆς τῶν Ἀθηνῶν, διὰ τὸ ὅποιον ἄλλοῦ θὰ κομμοῦσαν ἀπὸ τὴν γλώσσαν τοὺς προτείνοντας τὴν ἐν Γουδῇ ἰδρυσιν Νοσοκομείου, ὕστερον λοιπὸν ἀπὸ ὅλα αὐτὰ, τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι ὁ **Κάκθηρος μένει Κάκθηρος καὶ τὸ Γουδῆ Γουδῆ.**

Ἡ Αὐγούστα κατέβαλε τελευταῖον ἀγῶνα, ἀνέστη ἐπὶ τῶν ποδῶν τῆς, ἔκαμε δύο ἢ τρία βήματα καὶ ἔπεσεν ἀσπαιρούσα ἐπὶ τινος ἑδρας. Ὁ Σανούτος τὴν ὑποστήριξεν.

— Ὡ προδόται, προδόται, εἶπε φέρουσα τὴν χεῖρα εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ ἔχουσα κλειστοὺς τοὺς ὀφθαλμούς. Σῶσέ με, Θεέ μου, σῶσέ με.

Καὶ συνέστειλε τὸ σῶμα σπειροειδῶς, σταυρώσασα σφιγκτῶς τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς, ὡς ἵνα ὀχυρωθῇ κατὰ πάσης ἐπιβουλῆς.

Ὁ Μάρκος Σανούτος καθ' ὅλην ταύτην τὴν σικνήν ἴστατο ἀκίνητος, ἀφῶνος, ἀτενῆς, βλέπων τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ναρκωτικοῦ του. Εἶχε διατάξῃ τὸν Μαῦρον νά ἀνεβῆ φρουρὰς ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ θαλάμου.

Ἄλλὰ παραδόξως ἄμα εἶδε τὴν γυναῖκα ταύτην κλίνουσαν ὡς ἀθῶον σφάγιον τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους, ἄμα εἶδε τὸν ἄνδρα τοῦτον τὸν ποσοῦτον εὐθὺν καὶ γενναῖον, παραθοδέντα ἀνευ ὑποψίας εἰς τὰς χεῖράς του, καὶ ἡ ἀντίδρασις ἤρχισε νά ὑποβοᾷ ἐν τῇ σκοτεινῇ ψυχῇ τοῦ ἀνθρώπου τούτου. Ἡσθάνετο ὅτι μετενοεῖ διὰ τὴν πράξιν του.

Ἦτο μόνος καὶ ἴστατο ἀναποφάσιτος ἐν μέσῳ δύο ὄγκων ἀδρανῶν, σχεδὸν πτωμάτων.

Ἐκτύπησε τὴν κεφαλὴν μετὰ τὴν χεῖρα.

— Τί ἔχω; ἔλεγε· τί πάσχω; τί ἐπαθες Σανούτε; μίπως μετανόησις; πῶς εἶναι ἡ σταθερὰ ἀπόφασις; τί ἔγεινεν ἡ φλογερὰ ἐπιθυμία; Μήπως εἶσαι γυνή, καὶ διστάζεις; καὶ

τώρα τί νά πράξω; Νά ἀποβιάσω τοὺς δύο τούτους ἀνθρώπους εἰς τὴν ξηρὰν καὶ νά ἀποπλεύσω μετὰ τοῦ αἵχου μου καὶ τῆς μὴ ἱκανοποιηθείσης φιλοδοξίας μου; Ἄλλὰ τί θὰ εἶπῃ ὁ κόσμος; Ὅτι τοὺς ἐμέθυσεν διὰ νά τοὺς ληστεύσω, διὰ νά τοὺς ἀρπάσω τὸ πλοῖον τοῦτο καὶ τὰ χρήματά των ἴσως. Νά τοὺς ἀφῆσω ἐνταῦθα νά κοιμηθῶσιν εἰρηνικῶς μέχρι τῆς πρωῆς καὶ νά μὴ ἀποπλεύσω, ἀλλὰ νά μείνω φρουρός τοῦ ὑπνου των ἀγρυπνῶν; Ἄλλὰ τί θὰ πιστεύσωσιν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι; ὅτι ἠθέλησα νά τοὺς δηλητηριάσω καὶ ἀπέτυγον. Νά κρατήσω καὶ τοὺς δύο ἐντὸς τοῦ πλοίου καὶ ν' ἀποπλεύσω; Ἄλλ' αὖρον πρέπει νά μονομαχήσω μετὰ τὸν Μούχραν, νά τὸν φρονεύσω καὶ τὸν φίσω εἰς τὴν θάλασσαν. Εἰς τὰ ὄμματα τῆς συζύγου του, ἐντὸς τοῦ πλοίου του καὶ ἐντὸς τοῦ πλοίου μου. Καὶ δὲν εἶναι τοῦτο ἐνδιασμός, ἀνοσιότης, τερατωδία; Ποτέ, ποτέ! Νά ἀποβιάσω τὸν ἄνδρα καὶ νά ἀναχωρήσω μετὰ τῆς γυναίκας, ὅπως εἶχον σκοπὸν καὶ ἀπόφασιν; Ἄλλ' ἡ καρδία μου ῥαγίζεται, ὅταν βλέπω τὸν ἀθῶον τοῦτον ἀνθρώπον, ὅστις μ' εὐεργέτησεν. Ὡ, δύναται τις εὐκόλως νά μελετᾷ ἀνόσια σχέδια, ἀλλὰ πῶς τὰ ἐκτελεῖ! Δὲν ἐπίστατον ποτέ ὅτι ἡδυνάμην νά ἔχω τύψεις συνιδότος. Μήπως παρεφρόνησα; μήπως δὲν εἶμαι πλέον ἄνθρωπος; μήπως μετεμορφώθην εἰς θηρίον; Ὁχι, ὄχι! Δὲν εἶναι δυνατόν. Θὰ τοὺς ἀποβιάσω εἰς τὴν ξηρὰν. Θὰ τοὺς συνοδεύσω μέχρι τῆς οἰκίας των. Καὶ ἂς εἴπωσιν, ὅτι θέλουσιν. Ἀρκεῖ νά μὴ πράξω τὸ κακόν. Ἄλλὰ τί θὰ εἶπῃ ὁ Μαῦρος! Εἰς μά-

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ

Μετὰ τὴν καταγγελίαν τοῦ κ. Ζυγομαλά ὅτι ἡ κυβερνήσις ἐχαρίσθη καὶ διένειμε ποσότητα δεκαρῶν εἰς φίλους κοιμητάρχας τῆς, ἡ κυβερνήσις δὲν θὰ ὀνομάζῃται δεκασθεῖσα, ἀλλὰ δεκαρισθεῖσα.

Πῶς γίνεται ὁ εὐφυὴς ἡλίθιος:

Φλογαῖτης. Ἐκ δὲ τῶν ἐπισημοτέρων οἰκονομολόγων, ὁ Κλεμάν...

Καλλιγᾶς. Κλεμανσῶ ἴσως.

Φλογαῖτης. Ἀμβρόσιος Κλεμάν, ὅστις κατεχώρισε κλπ. Πῶς γίνεται ὁ εὐφυὴς προπέτης, βλάξ καὶ ἀμαθῆς συνάμα, διότι ὁ Κλεμάν εἶναι γνωστὸς καὶ εἰς τοὺς φιλοδιήσαντας μόνον τὸ Journal des Economistes.

Μᾶς διαβιβάζουν ἓνα νοῦτιμο ἐκ Παρισίων.

Πρὸ ὀλίγον ἐβδομάδων εὐρίσκετο ταῦτοχρόνως ἐκαὶ ὁ βουλευτῆς Ζηνόπουλος καὶ ὁ Ἐμπορορράπτης Λαμπίνης. Ἀμφότεροι ἐπεσκέφθησαν τὸν κ. Γαμβέταν. Ὁ κ. Ζηνόπουλος εἶχεν ἀρχαίαις σχέσεις, ὅτε εἶχεν ἀποσταλῆ εἰς Παρισίους διὰ νά ἐνεργήσῃ διὰ τῆς γραφίδος του πρὸς λύσιν τοῦ ζητήματος. Ὁ κ. Λαμπίνης εἶχεν ἀρχαιοτέρας, ὅτε μετέβη εἰς τὴν γαλλικὴν πρωτεύουσιν διὰ νά φέρῃ πανταλόνη Γαμβέττα.

Ἀμφότεροι ἔλαβον συνέντευξιν μετὰ τοῦ μεγάλου Γάλλου.

Τὴν ἐπαύριον εἶχε μεταβῆ ἄλλος Ἕλλην παρὰ τῷ Γαμβέττῃ καὶ τὸν ἠρώτησε ἀνεῖδε τὸν κ. Ζηνόπουλον.

Ὁ Γαμβέττας ἀντηρώτησε.

Μὲ εἶδον δύο Ἕλληνας, ἀλλὰ δὲν ξέρω ποῖος ἦτο ὁ

τιν λοιπὸν τὸν ἐνεπιστεύθην, εἰς μάτην τῷ ὠμίλῃσῃ τῶσον μυστηριωδῶς, πρὸς ἀστείμον τῷ ἔδωκα τὴν ναρκωτικὴν ἐκείνην κόνην, διὰ νά μεθύσῃ τοὺς ναύτας. Τὴν κόνην ἐκείνην τὴν τῶσον ἐντέχνως κατὰσκευαζομένην ἐξ ὀπιοῦ καὶ ἄλλων ὕλων τὴν ὅποιαν ὀλίγοι πρὸ ἐμοῦ ἐγνωρίζον. Βεβαίως ὅστις τὸ μάθη, θὰ μὲ νομίσῃ τρελλὸν ἢ γελοῖον. Βεβαίως ὁ Μαῦρος θὰ μὲ περιφρονήσῃ. Νά μὲ περιφρονήσῃ εἰς Μαῦρος! Δὲν εἶναι προτιμότερα ἢ ἀγγόνι; Ἀγγόνι εἰς ὅλους τοὺς Βενετούς, ἀγγόνι εἰς ὅλους τοὺς εὐπατρίδας, ἂν ἀκουσθῇ ὅτι εὐπατρίδης καὶ Βενετὸς ἀπεφάσισε καὶ μετεμελήθη καὶ ὅτι εἰς Μαῦρος τὸν περιεφρόνησε. Δὲν εἶναι καιρὸς σκέψεως. Ἐμπρός, ἔμπρός! Δὲν πρέπει νά λάθω καιρὸν νά μετανοήσω!

Καὶ ἐκρότησεν ἀνυπομόνος τὰς χεῖρας.

— Μαῦρε! Μαῦρε!

Ὁ Μιργάν ἐνεφανίσθη.

— Λάβε τὸν ἀνθρώπον τοῦτον, κατεβίβασέ τον εἰς τὴν λέμβον καὶ φέρε τον εἰς τὴν ξηρὰν. Ἐγὼ θὰ φροντίσω διὰ τὴν κυρίαν.

Ὁ Μαῦρος ὑπέκουσε κατὰ γράμμα. Ἦρε τὸν Μούχραν μετὰ τῶν εὐρώστους αὐτοῦ βραχιόνων, τὸν ἔφεραν ὡς βρέφος μετὰ τῆς λέμβου καὶ ἤλασε πρὸς τὴν παραλίαν.

Ὁ δὲ Σανούτος ἔλαβε τὴν Αὐγούσταν, κοιμημένην, μετὰ ἓν τινα καὶ μετὰ πρεμούσας χεῖρας, καὶ τὴν κατέκλιεν ἐπὶ τῆς κλίνης, ἣν εἶχε στρώσει ὁ Μαῦρος, κλίνης ἐφ' ἧς ἄλλοτε

Ζηνόπουλος, ἐκεῖνος ὁ παχὺς ἢ ὁ ἄλλος πού μιλά πολλά καὶ κάμνει χειρονομίας.

Ὁ μῦθος δ'ηλοῖ:

!!!!!!

Τὰ συγχαρητήρια τηλεγραφήματα ἐξακολουθοῦν πρὸς τὴν κυβερνήσιν διὰ τοὺς νέους φόρους.

Τοιούτων πιστοποιητικῶν ἔχουν ἀπόλυτον ἀνάγκην μόνον οἱ ὑππρέται, αἱ πόρνοι καὶ οἱ πρωθυπουργοὶ ἐν Ἑλλάδι.

Καὶ ὁ δήμαρχος Φαρσάλων Ταξὴμ ἐφένδης συνεχάρη τὸν Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως. Τί τάξιμο ἀρά γε νά τοῦκαμε;

Ὁ Βασιλεὺς ἤρχισε νά ἐργάζεται διὰ τὴν δημοτικότητα. Μετὰ τὴν ὀργὴν κατὰ τῶν κυρίων ἀξιωματικῶν οἵτινες μεταχειρίζονται τοὺς στρατιώτας διὰ μανιάτας ἀγχοσφόρους, ἔπρεπε νά λάβῃ καὶ τὸ ναυτικὸν τὸ μέρος του.

Ἐπανήρχετο προχθὲς τὴν 1αν μετὰ τὰ μεσάνυκτα ἐκ τοῦ χοροῦ ὃν εἶχε δώσει εἰς τὸ πλοῖον τοῦ ἐναύαρχος Τσιμπασῶφ ἢ Τσιμπουσῶφ, (διότι ἐπρόκειτο διὰ τσιμποῦσι), ὁ δὲ λιμενάρχης κ. Καρακατσάνης διὰ νά τὸν εὐχαριστήσῃ παρέταξε δύο σειρὰς ναυτῶν κρατούντων φανάρια, ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων νά διέλθῃ ὁ Βασιλεὺς ἀποβιβάζόμενος.

Ἄμα τοὺς εἶδεν ὁ Βασιλεὺς ὠργίσθη τόσον, ὥστε ἐνώπιον τῶν ναυτῶν καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν κ. λιμενάρχην εἶπε τοὺς ἀξιωματικῶν αὐτοῦ λόγους:

— Τί **κωμωδίας** εἶνε αὐταῖς; πού μοῦ κάνεις; Φανάρια θέλω ἐγώ;

Ὅτε ἡμεῖς θὰ ἐλέγομεν περισσότερα ἀπὸ αὐτὰ διὰ τοιαύτας γελοίας κολακείας.

Τὸν ἰδιόβρυθμον καὶ ἰδιόγλωσσον καὶ ἰδιόνονον Βουλευτὴν Τροϊζηνίαν, ἐγνωρίζομεν ὡς ἄνθρωπον εὐφυῆ.

ἐπὶ πολλάς νύκτας ἐκοιμήθη ὁ ἀτυχῆς Μούχρας, ὅτε ἐξετέλει ἐκδρομὰς ἐπὶ τοῦ πλοίου τούτου.

Καὶ ὡς ἀντίδοτον κατὰ τοῦ ἠθικοῦ καμάτου, ὅφ' οὐ εἶχε καταληφθῆ, μεταχειριζόμενος ὁ Βενετὸς τὸν φυσικὸν κόπον, μετέβη εἰς τὴν πύρραν καὶ μετὰ νευρικὴν δραστηριότητα καὶ δύναμιν τριῶν ἀνδρῶν ἤρχισε νά ἀνεκλύῃ τὴν ἀγκυραν, τὴν μόνην ἐφ' ἧς ὤρμα ἢ γαλέρα. Ὅτε ἠθέλησε νά προσκαλέσῃ εἰς συνεργασίαν τοὺς δύο πρῶην συναίμαλῶτους του, οἵτινες μόνον ἐκοιμῶντο φυσικὸν ὑπνον, χωρὶς νά ἔχωσι ποτισθῆ ναρκωτικόν.

Ὁ Μαῦρος ἐπανήλθε.

— Τὸν κατέκλινα εἰς τὴν ἄμμον, κύριε, εἶπε πρὸς τὸν Σανούτον.

— Καὶ εἶναι ἀσφαλῆς, Μαῦρε;

— Δὲν φοβεῖται τίποτε, κύριε.

— Πρόσεχε· ἡ κεφαλή σου κινδυνεύει, Μαῦρε· δὲν θέλω νά πάθῃ κακόν.

— Σὰς ἐγγυώμαι ὅτι θὰ ἐξυπνήσῃ τὸ πρῶν ἑλαφρὸς ὡς στρωθῆν.

— Καλὰ!

— Ἄλλ' ἀπὸ τῆς σήμερον εἰσθε ὀφειλέτης μου, κύριε, εἶπεν ὁ Μαῦρος.

Ὁ Σανούτος ἐστέναξε καὶ δὲν ἀπεκρίθη.

Ἦραν τὴν ἀγκυραν· ἐξύπνισαν τοὺς δύο ναύτας, ἀνεπέτασαν τὰ ἴστια καὶ ἡ γαλέρα ἀνίχθη εἰς τὸ πέλαγος.

Ἄλλ' ἡ πρότασις τοῦ περὶ συστάσεως Τριακονταμελοῦς Ἐπιτροπῆς πρὸς ἐξεύρεσιν μέσων καταστάσεως τῶν βουλευτικῶν ὀυσοφειῶν μᾶς ἀπήλπισεν.

Νὰ ζητῆ συναργασίαν τριάκοντα κεφαλῶν πρὸς ἐξεύρεσιν τῶν μέσων αὐτῶν, ἐνῷ ἔρκει ἐν μόνον κλάσμα κεφαλῆς πρὸς τοῦτο!

Ἴδου τί θὰ ἐπρότεινε τὸ κλάσμα αὐτό:

— Καταλύσατε τὴν Βουλὴν!

Ἦθελαν νὰ βελτιωθῆ ἡ θέσις τῶν ἐν Γουδῆ ἀποστελλομένων εὐλογιῶντων καὶ ὁμῶς τοὺς ἔχουν παραδώσει εἰς χεῖρας τοῦ ἱατροῦ Σισύφου! Τί νὰ πρωτοκᾶμῃ ἢ ταλαίπωρος αὐτός! Τὸν λίθον του νὰ κυλῆ ἢ τοὺς ἀσθενεῖς νὰ περιποιῆται;

ΤΟ ΠΟΙΟΝ ΕΝΟΣ ΣΧΟΛΑΡΧΟΥ

Ἐν Ἀγρινίῳ, 4 Νοεμβρίου 1882.

Φίλε Συντάκτα,

Ἀκούσατε τί εἶναι δυνατόν νὰ διαπράξῃ εἰς σχολάρχης καὶ εἰς ταχυδρομικὸς ὑπάλληλος ἐν Ἀγρινίῳ.

Ἐπειδὴ ὁ ἀξιότιμος σχολάρχης κ. Δ. Δημητριάδης λέγεται ὅτι εἶναι ὄργανον ἐνὸς Ἀγρινιώτου, τοῦ ὁποίου, καθὸ μὴ γνωρίζοντος γράμματα, συντάττει καὶ γράφει ἐπιστολάς καὶ ἄλλας ὑποθέσεις ἐντὸς τοῦ ἑλληνικοῦ σχολείου, τοῦτο ἐσκανδαλίσει φαίνεται τινας τῶν γονέων καὶ κάποιοι ἔγραψαν εἰς τὸ **Μὴ Χάνεσαι** κατ' αὐτοῦ ὀλίγα; λέξεις πρὸς διόρθωσίν του. Αἱ λέξεις ἐκεῖναι τοῦ **Μὴ Χάνεσαι** κατεθορύβησαν τὸν ἀγαθὸν σχολάρχην, ὅστις μαθὼν ὅτι ἐγὼ εἶμι ὁ μόνος συνδρομητὴς τοῦ **Μὴ Χάνεσαι**, συνεπέραναν ὅτι ἐγὼ εἶμι ὁ γράψας. Τί δ' ἐφαντάσθη ἐν τῇ σοφίᾳ του; ἀπλούστατα, νὰ μοῦ κλέπτῃ ὅλας τὰς ἐπιστολάς ὅσας ῥίπτω εἰς τὸ ἐνταῦθα ταχυδρομεῖον διὰ τὰς Ἀθῆνας, καὶ κυρίως πρὸς ὑμᾶς. Ἐζήτησε διὰ τὴν ἐπιχείρησιν αὐτὴν καὶ συνεργὸν καὶ ἐξελέξατο τοιοῦτον τὸν γραμματοδιανομέα Εὐστράτιον Τζαμίχαν, ἄλλοτε μαθητὴν του, ὃν καὶ προσκαλεσάμενος χθὲς κατὰ τὴν 10ην π. μ. ὥραν διὰ τινος Γεωργίου Δαγκλῆ μαθητοῦ του, εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Σχολεῖον, ἐν καιρῷ παραδόσεως, εἰσήγαγεν αὐτὸν ἐντὸς τοῦ σχολαρχείου καὶ τῷ εἶπεν, ὅτι οἰανδήποτε ἐπιστολὴν φέρει εἰς τὸ ταχυδρομεῖον ὁ Παπα-Σέρβος νὰ τὴν κλέψῃ καὶ νὰ τὴν δώσῃ πρὸς αὐτόν.

Δυστυχῶς συνέπεσε, κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν, νὰ ρίψω ἐγὼ εἰς γραμματοκιβώτιον πρὸς ὑμᾶς ἐπιστολὴν μου ἀφορῶσαν ὑπόθεσίν μου ἐν Ἀθῆναις. Ἐξεληθόντες οἱ δύο συνεταῖροι, ὡς σᾶς προείπον, τοῦ Ἑλληνικοῦ Σχολείου μετέβησαν ἀμέσως εἰς κρησφύγετον μέρος τοῦ Ταχυδρομείου καὶ ἀφῆρσαν τὴν ἐπιστολὴν μου, τὴν ἀπεσφράγισαν καὶ ἐγίναν κοινῶν τῶν ἀπορρήτων μου.

Τὸ γεῦμα, σχολάσας ἐκ τοῦ Σχολείου μου μετέβην εἰς τὴν οἰκίαν μου, ὅπου ἦλθεν ἐσπευσμένως νέος τις καὶ μοῦ εἶπεν: «Διδάσκαλε, ἂν ἔχῃς γράμμα εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον σήμερον, τρέξε νὰ τὸ πάρῃς πίσω, διότι ὁ Ζαμίχας θὰ σοῦ τὸ κλέψῃ νὰ τὸ δώσῃ τοῦ Σχολάρχου.» Τὸν ἤρώτησα ἐκπλητος: «Καὶ ποῦ σὺ ξέρεις τὸ ὅτι θὰ μοῦ κλέψουν τὴν ἐπιστολὴν μου;» Καὶ μοῖ ἐπανάλαβε λεπτομερῶς ὅσα σᾶς εἶπον ὅτι ἀντηλλάγησαν ἐν τῷ Σχολαρχεῖῳ μεταξὺ τοῦ Σχολάρχου καὶ τοῦ Ζαμίχα.

Ἀκούσας ταῦτα ἔδραμον εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον ὅπερ

τυχαίως εὗρον ἀνοικτὸν καὶ εἶπα τῷ γραμματοδιανομῇ, διότι ὁ ἐπιστάτης ἀπουσίαζε, νὰ μοῦ δεῖξῃ τὴν πρὸς ὑμᾶς ἐπιστολὴν μου· μοῖ ἀπάντησεν ὅτι, τοιαύτη ἐπιστολὴ δὲν ὑπάρχει. Τῷ εἶπον ὅτι τὴν ἔθεσα ὁ ἴδιος εἰς τὸ κιβώτιον ἐνώπιον τεσσάρων μαρτύρων, ἀλλ' ἐπέμεινε νὰ λέγῃ ὅτι δὲν ὑπῆρχεν εἰς τὸ κιβώτιον. «Ὅτε ὀργισθεῖς, τῷ ἐξέθεσα τὴν συνωμοσίαν μετὰ τοῦ Σχολάρχου καὶ ὅτι τὴν ἔχει αὐτός καὶ ἐπέμεινα νὰ τὴν παρουσιάσῃ. Τότε ἀκούσας ὅτι ἐγὼ ἐγνώριζον τὸ μυστικόν, ἐμείνε κεχηνῶς καὶ ὑποτραυλίζων μοῖ εἶπεν: ἀληθινὰ μ'εἶπεν ὁ Σχολάρχης νὰ τοῦ τὴν δώσω, ἀλλὰ δὲν τὴν ἤρξα εἰς τὸ κιβώτιον καὶ δὲν τὴν πῆρα.

Ἰστέρον ἀπὸ τὴν ἐμολογίαν αὐτῶν ἐπέμεινα περισσότερον νὰ εὐρεθῆ ἡ ἐπιστολὴ μου. Ἐνόμισα ὅτι το ἐγκλημα ἔπρεπε καὶ ν' ἀποκαλυφθῆ καὶ νὰ τιμωρηθῆ. Ἐτρέξα πρὸς τὸν Ἐπαρχον, τὸν Δήμαρχον, τὴν ἀστυνομίαν, πρὸς φίλους μου, καὶ ἀφοῦ ἔγινε φοβερός πάταγος καὶ ὁ Σχολάρχης εἶδεν ὅτι ἀπεκαλύφθη ἡ συνωμοσία του καὶ ἔρχισε νὰ φοβῆται τὴν κατ' αὐτοῦ ἀπειλουμένην καταγγελίαν, τῇ ἐνεργείᾳ δὲ καὶ τοῦ ἐντιμοτάτου καὶ δραστηρίου Ἐπαρχου μας κ. Ἀντωνίου Πετμεζᾶ, μόλις σήμερον τὴν πρωτὴν ἐρρίψεν εἰς τὴν ἀγορὰν τὴν ἐπιστολὴν μου, ἀνευ φακέλλου, ἀπαράλλακτα ὅπως σᾶς τὴν ἐσωκλείω, ἣν εὐρῶν κρεσπώλης τις Κίττος Πανταζόπουλος τὴν ἔδωκε πρὸς τὸν ἐπιστάτην καὶ οὗτος πρὸς ἐμέ.

Θὰ εἰκάζητε καὶ σεῖς ἴσως ὅτι ἡ ἐπιστολὴ μου δὲν ἐρρίφθη εἰς τὴν ἀγορὰν, ἀλλ' ἐδόθη εἰς χεῖρας τοῦ ἀγνώστου κρεσπώλου εἰς ὃν τῷ ἐπεβλήθη νὰ εἶπῃ ὅτι τὴν εὗρε, διότι ἂν ἐρρίπτετο ἐν τῇ ἀγορᾷ ἀνευ φακέλλου θὰ κατεπατάτο εἰς τὴν λάσπην καὶ θὰ ἐλερώνατο· πλὴν τούτου καὶ ὁ ἀγράμματος κρεσπώλης δὲν θὰ ἔξευρεν ὅτι ἀπωλέσθη ἐκ τοῦ Ταχυδρομείου, ἢν ἀμέσως τὴν δώσῃ πρὸς τὸν ἐπιστάτην ἐκ τοῦ ὁποίου νὰ τὴν λάβω ἀμέσως.

Ἐκ τῶν ὀλίγων τούτων δύνασθε νὰ ἐννοήσητε τὸ ποῖον τοῦ Σχολάρχου μας καὶ ἂν εἶχε δίκαιον ὁ περὶ αὐτοῦ γράψας εἰς τὸ **Μὴ Χάνεσαι** ὅτι ἔγραψεν.

Θ. Ι. Σέρβος, ἱερέυς.

Εἰς τὸ Κρυσταλλινὸν Κοῦρπειον

Φιλιπποῦ Γεωργάντα

(Ὁδὸς Αἰόλου)

κατηρτίσθη ἡ πολυτιμότερα συλλογὴ ὄλων τῶν μυρωδικῶν καὶ ἀρωμάτων ἐκ τῶν περιφημοτέρων ἐργοστασιῶν, καὶ ἰδία τοῦ διασήμεου Ἄτικινσων, προμηθευτοῦ τῆς ἀνάσσης τῆς Μεγάλης Βρετανίας.

Αἱ Κυριαὶ

θὰ εὐρῆτε ἐκεῖ ὅτι ζητεῖτε εἰς τὰς καλλιτέρας πάντοτε ποιότητας καὶ μὲ τιμὰς συγκραταβητικὰς ὠρισμένας (PRIX-FIXE), μοναδικὸν παράδειγμα εἰς ὅλας τὰς Ἀθῆνας.

Κ. Β. ΓΚΙΝΟΥ
ΠΥΡΙΤΟΔΟΠΩΔΕΙΟΝ ΜΕΓΑ

Πυρῆτις LONDON

ΚΕΡΚΥΡΑ (Πόρτα-ρεάλε)